

STANG UT!!

En uavhengig Vålenga-fanzine

PÅ OVERTID!

Nr 22

Kr 50,-

Vipps 91844319

SPORT
FOTO 2022

Trøbbell Reisebrev!

Plakat!

Østblokkal

Nostalgi!

pepperspray!

Premier Sluttspill!
League!

stickers på
1-2-3

Stang ut!! er tilbake!

PÅ OVERTID!

Siden vi ga ut forrige nummer, har det gått i ett kjøp. Eventuelle bekymringer over hvordan dette skulle stå seg økonomisk, har blitt feid til side, og styrken og entusiasmen som finnes i miljøet rundt Vålerenga har vist seg fram for alt den er verdt. Fy f*#n så gøy det har vært å bli tatt i mot på denne måten.

Bohemen

Syverkiosken

Vålerenga Vertshus

Sjappa,

og Ultrassjappa

har alle tatt inn og solgt fanziner.

Ikke minst har folk kjøpt på stadion! I fanzonen på kampdag har problemet ikke vært å selge, men at jeg blir utsolgt lenge før alle som vil ha får kjøpt

TUSEN TAKK VÅL'ENGA!!

Høydepunktene har vært mange i takt med at laget på mirakuløst vis har finni formen utover høsten.

Personlig vil jeg vil kanskje trekke fram debuten min i ultrassjappa, hvor jeg fikk en legendarisk debut i et episk regnvær.

.Altså ikke litt østlandsregn, men type Bergen i november-regn, som truer seg inn i skoa og gjør stickers og fanziner til pappmachè på 30 sekunder. Allikevel resulterte dagen i bra salg og nye bekjentskaper! Det var akkurat den oppmuntringa en ensom selger trengte. Takk også til Anders og Sjanten som tok en bunke hver og solgte på bussen på vei til bortekamp. All denne drahjelpa har ført til at vi solgte ut hele opplaget på 200 på første forsøk. Det er over all forventning, og viser med all tydelighet at ryktet om fanzinas død er sterkt overdrevet!

**Episk regn og lite folk,
høres ut som en ny fanzine?**

I denne utgaven får du litt fanzinehistorie, når Mikkel deler sin første utgivelse. Det er utrolig hva man finner når man skal flytte! Noen deler tanker rundt den merkelige ideen om å innføre sluttspill i fotball, og vi får bli med en eksklusiv klubb, nemlig 30/30 klubben på tur. Vet du ikke hva det er sier du? Vel, les og lær. For å sitere Pyro & Pivo podcast: det finnes mange gærninger der ute. Heldig vis!

Vi har også fått et innlegg fra en gjeng som aktivt jobber for å verve flere kvinnelige supportere, og jeg har forsøkt å analysere påstanden vi stadig hører om at "Vålerenga er en vanskelig klubb å lede"

- Stang Ut!! slår også i dette nummeret et slag for litteraturen. To bøker en anmeldt, og vi gir dere et langt intervju som egentlig var gitt for lenge siden, men som har blitt liggende i skuffen, med forfatter Christoffer Hylland om hans eventyr i Søramerikansk fotball.

Chris O'Keefe i Blackburn lager en helt nydelig fanzine J"The Turnstiles". Jeg har tatt inn og solgt noen ex utafor stadion, og mottakelsen har vært veldig bra!

Jeg intervjuer ham for en god stund siden til det som skulle bli utgave to av "Den Norske Tribune". Nå har gjengen bak den bestemt seg for at ett nr var nok, og lagt ned fanzina. Synd, for den hadde potensiale. Jeg trykker intervjuet her i stedet, så får flere bli kjent med fanzinekultur i England og se at det fremdeles finnes masse deilig fotballkultur som ikke drives av religiøse slavestater, kryptominere, eller amerikanske investorhus også der.

Altså alt i alt et bedre nummer enn det forrige jeg satt sammen. Jeg er veldig fornøyd med at det faktisk blei et nummer til denne sesongen, og at vi klarer å få bidrag fra en større variasjon i alder og grupperinger denne gangen. Jeg er dritfornøyd med det vi har fått til. Takk til alle som har bidratt, dette er gøy!

Disse har bidratt
med stoff til
denne utgaven:

Line M, Mikkel,
Anders, Micmic,
Hyllind, Sjanten,
Ulrik M, Tale H
Ellingsvåg,
Solveig Skgvoll,
Agnes Viljugrein
David Nikel,
Sportfoto,
Anders
Lindbjerg,
Jonte

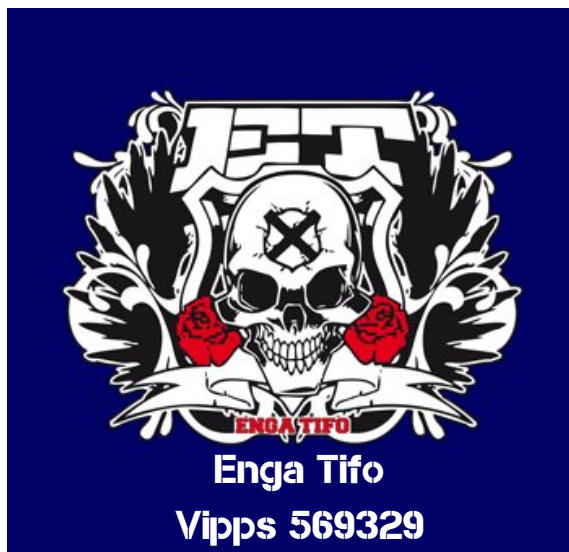
-Vi har ikke delt ut like mye penger siden nr 21 ble trykket. Det er flere årsaker til det. For det første har det vært ganske kort tid å finne gode prosjekter på. For det andre har vi betalt tilbake et stort utlegg for et alt for stort opplag av skjerf, som vi av forskjellige årsaker ikke har fått solgt. Noen prosjekter har vi allikevel bidratt til:

- **Lydanlegg på Jordal 1000,-**

- **Enga Tifo 1500,-**

- **Billettgave 800,-**

-Det ryktes at Enga Tifo brant opp pyro for hele budsjettet på derbyet, så vi oppfordrer alle til å Vipps et bidrag så vi kan få flere sånne kvelder!

Stang ut er skrevet av fans for fans. Vi ønsker å spille det mangfoldet som er i fankulturen rundt Vålerenga, men har ingen mening eller redaksjonell linje. Alle artikler er et uttrykk for forfatterens mening, men er godkjent av Su's redaksjonsgruppe. Alt overskuddet fra fanzina går tilbake til klubben og kulturen rundt.

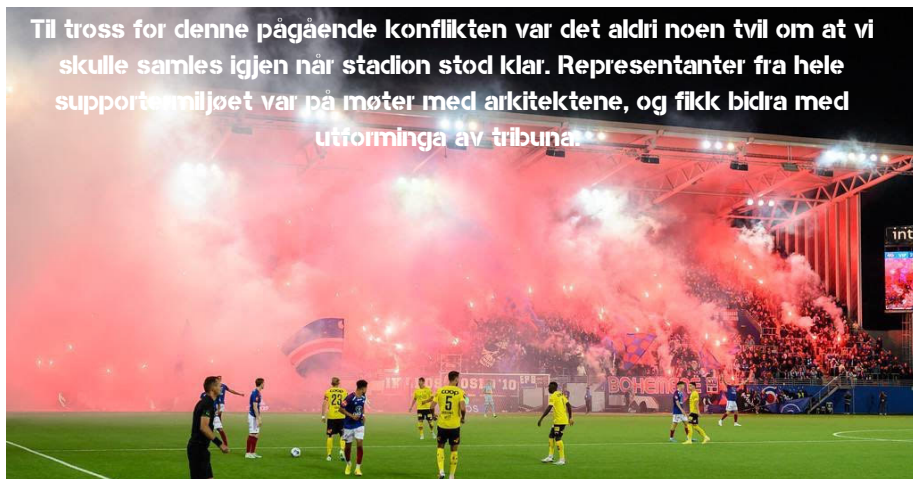
ØSTBLOKKA

I år har Østblokka virkelig fått et oppsving, med mye folk og solid stemning på alle hjemmekamper. Det kulminerte med et fullsatt Østblokka med 3900 pasienter på derbyet mot Lillestrøm. Og selv om Østblokka som begrep bare er et par år gammelt så har man jobbet med konseptet Østblokka i mange år.

Det startet allerede i planleggingsfasen av Vålerenga Stadion. Da bystyret vedtok at stadiontomta skulle selges til Vålerenga for 1 kr tilbake i 2008 var supporterne skjønt enige om at det på nytt stadion var på tide å samle alle supporterne på én tribune igjen. Da hadde vi i mange år vært delt mellom Bredden og Gaza. Likevel fortsatte dette skillet fram til ombygginga av bandittsvingen i 2013. Da rakk vi bare en halv sesong samlet på Bredden før konflikt førte til et nytt skille etter bråk i kjølvannet av Blått Årasen. Forholdet supporterne imellom ble enda verre etter «Slaget i Drammen» i 2015.

Til tross for denne pågående konflikten var det aldri noen tvil om at vi skulle samles igjen når stadion stod klar. Representanter fra hele supporter miljøet var på møter med arkitektene, og fikk bidra med utforminga av tribuna.

Supporterne ble hørt på mange punkter. Blant annet på at vi ikke ønsket etasjeskiller, at vi ønsket så bratte og høye tribuner som mulig og at vi ønsket ståplasser på hele kortsiden. Vi ønsket oss også sidevegger slik at lyden vi lagde ble ført ut på banen. Dette ble dessverre kuttet i siste øyeblikk for å spare kostnader. Da kastet Klanen seg rundt og fikk finansiert sidevegger fra egen lomme slik at dette stod klart til stadionåpninga. Da stadion til slutt stod klar i 2017 var alle gruppene på plass på Østblokka, eller Supportertribunen som det ble kalt da. Nærmere 4500 mennesker var på plass på Blokka under åpningskampen mot Sarpsborg 08. Lydtoppene var helt enorme. Samtidig var det utfordringer med å få så mange mennesker til å synge samstemt. Grep ble gjort, med innsamling til capotårn og innkjøp av større tromme. Den tidligere så forhatte tromma kom her til sin rett og diskusjonen om bruk av tromme ble lagt død én gang for alle.

Kronen på verket var tifoopphevet som ble installert høsten 2021, noe som har hevet tifoene våre til nye høyder denne våren. Herligheten kosta i underkant av 500.000 kroner, men det er noe vi vil ha glede av i mange mange år, så det er det vel verdt.

I våres har konseptet Østblokka virkelig fått bein å gå på. Det er laget t-skjorter og stickers, med Østblokkaprofil, som har gått som varmt hvetebrød. Oppmøtet på Blokka er jevnt over bedre enn tidligere. Det har blitt kult å identifisere seg med Østblokka, og det virker som at det treffer alle de som ikke identifiserer seg med Klanen, EngaTifo, Ikaros eller Isko Boys. Østblokkabussen har blitt en suksess på borteturer, og det ser ut til at det treffer yngre supportere bedre enn vi har klart til nå. Det virker også som at flere ønsker å ta ansvar for tribunelivet på Blokka. Dette er kulturbygging på høyt nivå, og fortsetter det sånn skal det bli tøft å utfordre Vålerenga på tribunen, både borte og hjemme.

/Sjanten

Vålerenga - En vanskelig klubb å lede?

Så er vi der igjen. 12 serierunder er spilt, vi har 8 strake tap. Oslos stolthet ligger på kvalikkplass for nedrykk, og har ikke vunnet hjemme siden en heldig 1-0 hjemme mot Jerv i April. Vi er Vål'enga, vi kjenner igjen ei krise når vi ser den, og sportslig sett er dette ei krise. For et hovedstadslag med det potensialet og de ressursene vi har er det fullstendig krise.

I kriser trer ledere fram. I Vålerenga er det helt stille fra samtlige. De eneste som er synlige i media er Fagermo, som er nødt til å si at de trener godt og har tro på at det skal snu, og Mehran som er all over alle sosiale medier, men som nok ikke bør blande seg inn i akkurat denne diskusjonen. Og gjør det heldig vis heller ikke. Hvem skulle stått fram?

Laget som kom bort til Østblokka etter hjemmekampen mot Odd 26 juni, var bare vondt å se på. De har gitt alt, men tapt og har ingen svar å gi oss. Og det verste fra et ledelsesperspektiv, er at sportslig sett er det ingen utvikling under Fagermo. Vi har blitt gradvis dårligere de tre sesongene han har vært i sjefsstolen. Låter det kjent? Var ikke det nøyaktig det samme som skjedde med Ronny Deila? Og Kjetil Rekdal i hans runde to? Det svirrer stadig mer eller mindre bekrefta rykter om ekteskapsproblemer, alkoholproblemer og spillavhengighet

rundt trenerne etter en stund. Alt i alt symptomer på at man ikke har det så greit på jobben? DEF er ikke der enda, men fortsetter dette... hvem vet hva vi får høre ? Plasseringsmessig er det også interessant lesning:

Under Ronny: 8. 6. og 10.-plass.

Under Rekdal 2:11 6. 7. og 10.- plass

Nå har Fagermo 3. 7. og foreløpig

14.-plass. NBI (Dette har endra seg til 6. plass siden saken ble skrevet, uten at det egentlig forandrer poenget)

Det mest oppsiktsvekkende er at det er mye færre 7. plasser enn jeg hadde trodd! Er ikke det liksom vår plass? Skal vi miste den også, så mister vi jo vår siste, selvironiske forsvarsmekanisme. I snitt blir det riktig nok 7,5-plass hvis vi ikke teller med 2022 som ikke er ferdig enda. Så ok, i snitt har vi har 7.plassen. Men vi ser altså ingen positiv utvikling for Vålerenga Fotball under noen av de tre trenerne vi har hatt de siste 10 år!

Hvis tre gode, meritterte trenere på rad gradvis har gjort laget de overtok dårligere og dårligere, da har vi et strukturelt problem i Vålerenga.

-Ronny Deila har vinni serien med alle klubbene han har leda. Unntatt en. Gjett hvilken? Han vant serien med fuckings Godset! Det er klart han har noe å fare med. Å vinne den skotske serien med Celtic er kanskje ikke så vrient, men han gjorde nå det allikevel. Og nå sist med FCNY- i MLS. Bare en klubb har han mislykkes i. IGjett hvilken?

-Et kjapt søk på nett gir mange lignede oppslag om Rekdal. Også han snakker om at Vålerenga er en vanskelig klubb å lede, at det er et massivt trøkk, og at det er ensomt. Vi har hørt historier om at ledere og trenere har følt seg motarbeidet, at de har blitt gått bak ryggen til. Felles for dem alle er at de etter hvert ser ut som noen har kjørt over katta dems etter et par år i stolen.

Underlig spillerlogistikk og feilkjøp er selvfølgelig en viktig del av dette. Jeg orker ikke lage den lista komplett for 9 år, men den hadde blitt lang. Fyllt opp med talenter fra Baltikum og Afrika, og danske backer «med landslagserfaring» på lån. Årets sesong kan jeg huske huske: Ørnen tilbake, visstnok fått orden på privaten og klar for å score 20 mål igjen. Rævva sesong, 4 mål. Sparken i Juli. To på Lån: Dønnum og Ismaheel, ingen av dem hevet startellveren. Aron er en fantastisk type jeg husker med glede, men dette ble i beste fall halvveis. Han virka sliten, uopplagt og tidvis sur. Ismaheel har nesten ikke spilt. Ut i Juli han også. Bjarnasson. Landslagsspiller fra Island. Benker mens Olderup spiller stopper. Vegard Eggen Hedenstad har spilt fast, og han virker som en forsterkning, men på en plass uten egentlig konkurranse. Klubben klarer ikke forlenge med Ivan Näsberg, og «Arvtakeren» Brage Skaret virker milevis unna en plass på førstelaget.

Og da har vi ikke en gang begynt å snakke om hva i alle dager som er grunnen til at vår alles Henrik Udahl ikke spiller? Han kan jo snart få et lite hundehus ved siden av benken, der han kan sitte og se Kjartansson og Jatta brenne de få sjansene de kommer til.

Og midt i denne krisa kan vi lese i VG – av alle steder at Trøim har vært inne i garderoben, og freda treneren som styrer mot nedrykk! Da går den siste alarmen. Hvem skal ha makt og mulighet til å ansette og avsette trenere i Vålerenga Fotball? Hva er Trøims sportslige kompetanse? Har en et verv i det sportslige apparatet vårt?? Og ikke minst: Hvilken rolle i hierarkiet har i så fall sportslig leder i klubben? Når Joacim Jonsson beansatt ble det sagt at den nye sportslige lederen skal være underlagt eller sidestil med Fagermo (!!!) Det er jo i beste fall en underlig variant, som jeg mener gir uklar sportslig ledelse.

I den situasjonen bruker altså investor Trøim muligheten – mens sportssjef Jonsson er i Spania og Trener Fagermo er i ensituasjon hvor han vanskelig kan si noe pga elendige resultater – til å gå i garderoben å frede treneren, og «etterlyse mer vinnervilje» fra spillerne.

Det som kommer fra klubben etterpå, er at de beklager at historien kommer ut i pressen! Det kritiske her, kjære Vålerenga er ikke at historien kommer ut. Det som er kritiske at dette i det hele tatt har skjedd!

Det virkelig kritiske er at Trøim tilsynelatende har så stor makt i klubben nå at han kan ture fram som han vil, og true med å trekke den økonomiske støtten hvis noen er uenig med ham. Daglig leder (noen som husker hvem det er?) styreleder, trener og sportslig leder er for svake, eller har for uklare roller i møtet med milliardæren, og resultatet er at vi nærmest avviker Vålerenga som medlemsstyrt klubb. For ordens skyld tror jeg ikke Trøim som person er problemet. Problemet er modellen klubben drives etter. Vår hybridløsning hvor klubben bestemmer, men Trøim bestemmer litt mer, har ikke gitt oss resultater. Dette har vi nå forsøkt i ca 20 år. De siste 10 åra har vi hatt null utvikling. Vi må slutte å tro at eksterne investorer som blander seg opp i det sportslige og administrative er en styrke bare fordi de kaster penger på oss innimellom. Fordi det funker ikke!

PSI Etter dette ble skrevet har vi ansatt en mental trener i klubben. Det er nok ikke hele forklaringa, men fakta er at vi har 7 seiere og en uavgjort, og gått fra 14. til 5. plass siden det. Det er nok en langt bedre strategi på sikt enn å sende Trøim i garderoben!

Klubben kjørte en kampanje for å få flere til å melde seg inn i Vålerenga Fotball Elite, fordi den ønsket mer medlemsstyring. Det heier vi på. Hvordan det skal kunne gå i parallelt med at en investor opptrer som klubbeier, er virkelig et spørsmål jeg vil ha svar på. Vi har en strategi om å utvikle spillere for salg. Der lykkes vi ganske bra for tiden! Salget av Kristoffer Klaesson, Aron Dønnum og Kjetil Haug gir inntekter på over 100 millioner. Vi sparer også en del på lønnsbudsjettet når Kjartansson og Näsberg går videre. Dette er midler bør vi bruke på å gjøre klubben uavhengig av Trøim og andre investorer. Videre bør det gjøres noe i ledelsesstrukturen, så Vålerenga kan bli en klubb som ledes av kompetanse og hvor trenere faktisk får arbeidsforhold som gjør at de kan lykkes. Uansett hva grunnen til stagnasjonen vi opplever er, så er den til slutt et ansvar for ledelsen i klubben. Det handler ikke om gå i garderoben å etterlyse vinnervilje eller styre klubben uformelt gjennom pengestrøm og soloutspill. Det handler om å bygge en vinnerkultur, hvor all aktivitet vi gjør, gjøres for å systematisk og planmessig for å forbedre oss, og alt handler om å vinne kamper, som igjen handler om å vinne titler.

Mikkels første fanzine:

Fotballavisen nr 1

1985, pris 3 kr. Opplag: 20 ex (hvis jeg husker riktig)

Jeg har rotet fram Fotballavisen jeg lagde i 1985. Hvorfor akkurat det ble navnet husker jeg ikke, men jeg hadde vel lyst allerede da å gi ut ting. Det jeg husker var at jeg alltid våknet tidlig, kledde på meg for å gå til nærmeste Narvesen for å kjøpe aviser før skolen. Dette for å sjekke sporten i Dagbladet og VG. Torsdager kjøpte jeg Arbeiderbladet også fordi da var det hockeystatistikk av Henry Vestreng. Så ille var det at mamma gikk opp på Narvesen for å fortelle at jeg ikke ble tvunget ut.

Men hva var innholdet i denne blekka?. Brukte litt skrivemaskin og noe ble skrevet for hånd. Forsiden prydes av Kenny Daglish og Steffen Tangstad dere. Altså en Liverpool spiller og en bokser som tydeligvis gjort inntrykk på meg. Steffen Tangstad slo Rainer Harm på Knock Out i 7 runde.

Første side ett stort bilde av Erik Thorstvedt. Videre har jeg klippet og limt inn start 11 for Norge med bilder. Følgende spilte for Norge da. Tipper det var 4-4-2 med Tor Røste Fossen som trener.

Meget sterkt lag dette her.!

Side 2 er det faktisk en stor kryssord av alle ting. Sikkert for å selge til de som ikke likte så glad i sport.

De to neste sidene er vitsesider. Av de 7 vitsene, nøyer jeg med to av dem

**Vet du hvorfor hesten ikke kan være skredder?
Han spiser opp foret.**

Så var det svensken husmoren som sendte sin manns hulllete sokker til Norge i håp om at de ble stoppet på grensen.

De to siste sidene er 15 spørsmål, som jeg dropper å skrive om. Lovte premie hvis noen klarte alle 15.....Så er det bilde av Bjarni Sigurdsson, Kai Lagesen, Trond Sollid, Hans Brantun, Nils Ove Hellevik. Sverre Brandhaug, Vidar Sanderud og Kjetil Osvold under overskriften: Her er noen av toppspillerne:-).

Baksiden var helt blank. Dette var altså starten, tok noen år så kjøpte jeg min første Apestreken på Bislett Stadion. Da var jeg solgt til fanzineverden som jeg siden har vært en del av. Har bidratt i mange Vålerenga fanziner, også skrevet artikler til andre. Som f.eks innlegg i Blåmandag til Godset med Caps lock.....

**Fanziner varer ikke evig, hvis ikke folk kjøper og støtter dem.
Så kjøp fanziner, uansett lag!**

Tears at la Bombonera

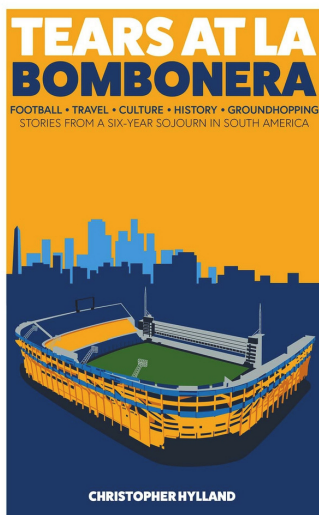
Christopher Hylland intervjues av Mikkel Kjelstrup

Christopher er en halvt-norsk, halvt-engelsk fyr som havnet i Argentina etter å ha drømt lenge om å bo i utlandet og å lære seg spansk. Det viser seg at det var enklere å lære seg språket i et spansktalende land enn i en leilighet i Orknøygata på Vålerenga med podcasts fra Coffee Break Spanish!

Du har gitt ut en bok som virker ganske spennende for mange. Fortell!

“Tears at La Bombonera” ble skrevet etter at jeg flyttet hjem til Norge fra Argentina etter seks år i Sør-Amerika og handler om reise, fotball, banehopping og alt som følger med: kulturen som møtte meg i Argentina, Bolivia, Perú, Colombia og Brazil, samt litt kontekst med det politiske og viktige historiske hendelser. På diverse tribuner og i baren før/etter kampene ble jeg

fortalt mange rett og slett sjuke fotballhistorier og de historiene samt mine opplevelser ville jeg dele med andre likesinnede.

Hvor får man kjøpt boka og finnes den bare på engelsk?

Den finnes bare på engelsk, for øyeblikket. Det meste naturlige er å oversette til spansk overfor norsk, ihvertfall i utgangspunktet. Jeg er ganske sikker på at den selges overalt, Ark vet jeg har hatt den i butikken, ellers Adlibris og diverse nettsider. anbefaler folk å unngå å bestille fra Amazon og deres subsidiaries da de har nok penger fra før av!

Beste og verste minne med å skrive bok?

Tja, det beste ved å skrive boka var å gå gjennom seks fantastiske år

der jeg opplevde mye og vokste en god del som person. Etter at jeg hadde

skrevet ned de minnene som ligger fremst i hukommelsen kom jeg på detaljer jeg egentlig hadde glemt og etter at de ble dokumentert kom

fram flere minner som lå enda dypere et sted inne i hodet. Verste? Jeg vet

ikke om jeg ville beskrevet det som ille fordi jeg er fornøyd med resultatet men du kan si det verste er å gi opp mange kvelder og hele helger for å sitte foran datamaskinen uten å vite om det blir noe folk

vil lese. På den tiden hadde jeg to jobb, en som fotballtrener som da tok opp en del tid på kvelden og helgene, og den tiden jeg hadde fri forsvant i boken. Da pandemien kom gikk jeg glipp av mye mindre på 'fritida'. Som sagt, med etterpåklokskap var det ikke bortkastet tid så jeg hadde ikke sagt det var noe ille.

Neste bok blir det om Norsk Tribunekultur?

Isåfall blir det en kortere bok!

Ingenting sammenligner med Argentina

for min del. I Tykria, Balkanene, Øst Europa og México er det trøkk og de landene ligger høyt på lista i en fotball sammenheng. Samtidig er det vanskeligere å reise om dagen og da må det nesten være en bok om norsk fotball?! Mtp språket hadde det vært gøy å reise rundt México og bli kjent med kulturen deres og ikke minst fotballkulturen, særlig mtp VM2026 som blir spilt i México/USA/Kanada. Det neste fotball VM for oss som boikotter Qatar 2022.

Har du ett tips til andre om en podcast eller fotballbok?

Det er mye bra fotballpodcast der ute. Her i Norge er Pyro & Pivo vel det beste når det gjelder tribunekultur og fotballreiser (Episode #182 finner dere mitt intervju med Morten Galåsen på Pyro & Pivo).

Tilsvarende på engelsk er Outside Write podcasten: veldig bra! Ellers er BBC World Football Phone-In med Dotun Adebayo og Tim Vickery alltid en fantastisk blanding av historie, politikk, kultur og samtidsfotball og de er mye innom Sør-Amerika da Vickery er basert i Rio de Janeiro siden 1994. Golazo er en engelsktalende podcast om argentinsk fotball og mange kjenner sikkert til den svenske podden When We Were Kings: de har en ellevill episode om River Plate (fra november 2020) og to episoder om Diego Armando Maradona (fra desember 2020).

Når det gjelder bøker er det Fever Pitch (Nick Hornby), Football In Sun and Shadow (Eduardo Galeano) og Angels With Dirty Faces (Jonathan Wilson) som er topp tre i sjangeren fotball, supportkulture og historie. Ellers er det verdt å nevne den siste boken jeg kjøpte, nemlig den norske boken Fiender til vi dør skrevet av Magnus Borgen – jeg har ikke lest den enda men bare coveret lover bra (et bilde av Boca Juniors supportere som klatret over gjerdet på La Bombonera!).

Jeg må også nevne Copa90 sin 60-minutter lang dokumentarfilm på YouTube om Boca-River Copa Libertadores finalene i 2018, den heter "Derby Days: The Biggest Game of All Time" – jeg får gåsehud bare av tenke på de 60-minuttene der!

Når kom interessen for å følge Vålerenga Fotball?

Som familie flyttet vi fra Oslo til England (West Sussex, like utenfor byen Brighton) i 1991 og jeg vokste opp der med en mor som heide på Arsenal og en far fra Røa som var så lite opptatt av fotball at han visste bare så vidt hva corner var!

Da jeg ble 18 flyttet jeg til Oslo i seks måneder for det som heter en gap-year på engelsk: mellom Sixth-Form College (altså tilsvarende videregående) og universitet. Jeg dro på noen kamper og havnet ved sidne av Klanen under en Vålerenga-Stabæk kamp på Ullevaal i 2003 samtidig som jeg jobbet med en del karer som var ihuga Vålerenga fans. Både samværet med dem og stemning blant Klanen på langsida den dagen gjorde at jeg ble hekta. Færre folk på tribunen men en annen stemning enn det jeg hadde vokst opp med i Storbritannia. De første årene var jeg mye frem og tilbake mellom Oslo og England men jeg fulgte nøye med på VIF, så på mange kamper via data'en både i England og etterhvert i Argentina.

Beste/verste minne med å følge Vålerenga ?

Vi kan like vel starte med det verste: jeg kom hjem i mai 2019 og hadde enda ikke vært på Intility. VIF-LSK kunne blitt en bra måte å komme igang på, men den kampen endte 0-3. Neste kamp var 1-1 mot RBK og så 0-4 mot Viking..

I Argentina er overtroen en stor del av fotballen (noe jeg har skrevet om i boka, forresten, blunk blunk) og jeg begynte å lure på om jeg skulle holde meg unna Intility

- kanskje jeg var mufa, som det kalles i Argentina. Jeg så derimot Vålerenga 2 vinne 4-0 mot Ready IF (der jeg spilte før i tida) på Gressbanen, så vet ikke om det kan sies

at det er garantert poengtap når jeg er tilstede men skulle gjerne sett dem vinne innimellom!

Det beste var å ta med en god kompis fra England på Lillestrøm borte i 2019. Selv om kampen endte 0-0 var det en opplevelse for ham og for min del og minnet meg om stemningen i Sør-Amerika til en viss grad.

Selv om det er vanskelig å forsvare fyring av fyrverkeri på banen var jeg helt gira - skulle gjerne sett sånne tilstander oftere i norsk fotball men må nøye meg med kaffe og vafler blant 200 tilskuere på Strømmen Stadion skal jeg huke av baner i dette landet!

Noen faste ritualer du har når det er match?

Som halvt-engelskmann skal det gjerne være noen øl før og etter kampen og om det er mulig ta en runde rundt nye baner for å se på muraler, graffiti osv. Føler meg naken om jeg ikke kan gjøre dette. I 2008 tok vi – noen venner fra England – turen til San Siro for å se AC Milan mot Arsenal i Champions League og som engelske bortefans ble vi busset rett inn på et avgrenset område hvor vi verken kunne drikke noen øl eller ta en gåtur rundt stadion. Hjalp da at Arsenal vant 2-0.

Klarer du å sette opp ditt Vålerenga i 4-3-3 formasjon?

Det skal sies at jeg har bodd like lenge i Argentina som voksen enn jeg har bodd i Norge (som voksen), så her sliter jeg litt mer enn som så. Vålerenga fans må ta dette laget mitt i betraktning at jeg ikke oppvokst i VIF-miljøet og har fulgt med fra langthold for det meste. I og med at jeg startet som Vålerenga fan i 2003 må det bli Árni Gautur Arason (sangen har jeg nynet på i ny og ne i 15 år!) som keeper, Freddy dos Santos, Erik Hagen, Kjetil Wæhler og Amin Nouri som backfirer. Christian Grindheim digget jeg da jeg spilte sentralmidtbane selv.

og så må jeg jo ta med én spiller fra nåtiden og det må bli Osame Sahraoui! Elsker spilleren og spilletypen, glir lett forbi med ballen, man ser at han elsker å spille fotball – han hadde vært populær i Sør-Amerika!, og Daniel Fredheim-Holm må med. På topp tar jeg med Morten Berre, Moa og en for fremtiden: Odin Thiago Holm, fordi det blir spennende å følge med på utviklingen hans nå at en annen favoritt Aron Dønnum er solgt.

Hvis du kunne velge innen fotballverden, hvilket 3 personer ville du invitert og hva ville du ha servert til middag?

La oss ta én spiller fra hvert land jeg har bodd i (jeg bodde jo i Perú og Kolombia men ikke mer enn 9 måneder i begge landene): fra England må det være Ian Wright. Wrighty var min først idol i livet, ikke bare i fotballen. Og han har levert. Som spiller var han jo målscorer men også en personlighet uten like. Bare søk opp målene og målfeiringene hans! Som pundit er han også konge. Uten like. Her i Norge er Freddy dos Santos et stort forbilde. En fyr som er så jordnær, en viktig spiller i Vålerengens Idrettsforenings fortid og en mann som virker ekstremt hyggelig. Jeg har blitt nesten litt starstruck av dos Santos da jeg har sett ham på Bohemen og her i Norge er det mindre vanlig å hilse på "kjendiser" i offentligheten, føler jeg, derfor har jeg aldri slått av en prat med ham. Dumt også når man har litt innabords. Men under et middagsselskap der man drikker sammen er fylleprat mindre teit! Siste "mann" må da være argentiner: Lionel Messi er det første meg kommer på da han er verdens aller beste spiller gjennom tidene, ja bedre en Diego for meg. Men har jeg muligheten så må jeg utnytte anledning å invitere Morena Boltrán, en argentinsk fotballjournalist. Hun er bare... greit at jeg har en ting for argentinske jenter, men More er bare...

@hyllnd på Twitter og Instagram for de som ønsker å ta kontakt!

Stickers for dummies

Stickerkulturen har virkelig tatt av i norske supportertermiljøer de siste åra. Ultras Stickers Oslo møter masse folk som vill chatte, bytte og ikke minst komme i gang å lage noe selv. Så her er min

"Hvordan mekke stickers på 1-2-3"

1. du trenger en idè! Spøk litt på instagram for inspirasjon?

Start enkelt, jeg velger klubbfarger, men bilder funker selvfølgelig også veldig bra.

2. En kul font! En av disse må vel funke?

Husk:

-Bilder, logoer og skrifttyper finner man masse av på nett, men husk at selv om det er litt å laste ned er det noen som har opphavsrett til bildet. Spør gjerne den som har tatt det om lov. Mange klubber er også veldig strenge med bruk av klubblogoen!

- Du trenger ikke blåse tusenvis av kroner på et Adobeprogram for dette. Jeg lasta ned et gratisprogram som heter Inkscape. Det holder i massevis for mitt bruk.

Det ligger inne mange fonter, og du kan laste ned fler fra nettet. Tutorials finner du på Youtube.

3. Trykking er noe av det folk spør mest om. Jeg bruker to forskjellige leverandører. Stickers Printing i Ukraina, og SectorX i Polen. Ikaros bestiller også fra ultrasstickers.eu. Du finner alle på Instagram, send dem en melding der!

- Prisen varierer noe etter størrelse, og form, men grovt regnet er det mellom 40 og 70 øre pr stk. SP har prisliste liggende ute på sin instagramprofil

-Leveringstid er kortere fra Polen, men det er noe billigere å bestille fra Ukraina. Og de trenger inntekter i en vanskelig tid

-Da er det bare å sette i gang å mekke stickers, folkens!

Nederlag og chili – en reise i bygde-Norges mørke

Av: Krusedulrik

For å avslutte feiringa av Jesu' lidelse hadde de høye herrer i NFFs serieoppsettskomite i samråd med Rettighetshaver™ bestemt at Vålerenga skulle spille borte mot Bodø/Glimt.

Det ble et møte med Bygde-Norge på sitt mest selvforherligende, sinte innfødte, og pepper både her og der.

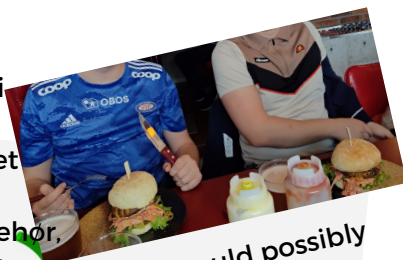

Snaue et døgn tidligere hadde jeg forlatt Gardermoen med hvit sand fra playa'en godt trøkka innunder en ødelagt tånegl og rødsprengte øyne etter nattflyvning hjem fra påskeferie. Nå var jeg tilbake for et enda mer eksotisk reisemål – bortekamp i Bodø.

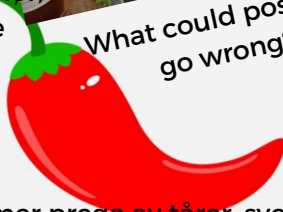
Selve reisen oppover var ekstremt lite interessant, bortsett fra at Ikaros representanter på flyet måtte vennligst fordele seg utover og ikke bare sitte i baksetet, så vekta ble fordelt litt jevnere. Baksetet er som kjent ræva. Bodø er et snålt sted som man generelt ikke har noe særlig forhold til, om man da ikke kommer derfra. Eller har bodd der. Jeg har ingen av delene, så for meg kom det som en overraskelse da flyet landa og jeg innså at jeg kunne rusle til sentrum raskere enn tida det tar å få bagasje andre steder i verden.

Venner og kjente hadde ikke samme iver etter å besøke distrikts-Norge denne påska, så jeg var ute på solotur. Uten ei hånd å holde kan ting føles utrygt, så her var det bare å oppsøke vannhullet som var annonsert som møteplass for Vålerengasupporterne. Med smidig tunge, et jovialt vinnende vesen og øl som sosialt glidemiddel ble jeg raskt kjent med en fire-fem andre reisende, og kursen var satt.

Nevnte kurs førte oss etter hvert til et etablissement som kunne tilby burgere i tillegg til øl. Og ikke nok med det, men følgets to yngste oppdaget også at stedet tilbød en på godt norsk «chiliburger-challenge», hvor man fikk burger og tilbehør, godt marinert i chili, gratis om man spiste opp det hele på 30 minutter. Dette var et tilbud ungdommen ikke klarte å si nei til, og stemninga var på topp.

What could possibly go wrong?

Drøyt 30 minutter senere var stemninga mer prega av tårer, svette og sikkell. Deltaker nr. 1 hadde for lengst gitt opp og innsett at det ikke er noe som heter gratis lunsj, mens deltaker nr. 2, som hadde klart å trøkke inn all maten, var på dass for å få chiliburger, chilimarinert garnityr og chilifries ut av systemet fortest mulig.

Opptil flere øl, drammer og shoter senere var det så klart for dagens høydepunkt – kamp på selveste Aspmyra. Dette var tydeligvis også høydepunktet for de lokale politiene, som møtte mannsterke og triggerhappy opp for å vise seg frem.

Et gjennomgående trekk med både folk og politi ute bygdene er at de ikke er godt vant med at det skjer ting. Så når det skjer noe, da er de der alle sammen som fluer på møkk. Resultatet er åpenbart og selvsagt for alle som kan noe som helst om fotball og supportere –knuffing, kjefting og aggro stemning. Lokale idioter som skal blande seg inn og leke helter ender opp med en liten reaksjon og bæubæbu, politiet er like rundhåndet med peppersprayen som burgersjappa hadde vært med chilien tidligere på dagen. Og hvem var det som fikk en dose dobbeltpepprede skudd rett i øya? Jo, deltaker nr. 1 fra tidligere på dagen – han som lærte at det ikke finnes noen gratis lunsj.

Når det gjelder Aspmyra kan det oppsummeres med at det ikke ser ut, selv i mørkeste mørketidsnatta. Et sammensurium av planker og mursteiner klaska sammen for å ligne på et stadion. Siden glimt også har blitt fryktelig internasjonale av seg de siste månedene har de investert tungt i piggråd rundt bortetribunen, uten å ha fått med seg at bruk av piggråd faktisk ikke er lovlig verken mot dyr eller fotballsupportere. Er sikkert vanskelig å drive profesjonell bedrift og samtidig måtte forholde seg til regler.

Selve kampen er det ikke nevneverdig mye å rapportere fra, den tapte vi ifølge de offisielle rapportene. På bortetribunen fikk vi ikke helt med oss dette siden vi etter inntak av den lokale tradisjonsdrikken «pølsevann», som alle andre kaller buljong, var opptatt med å feire imaginære mål til Vålerenga på løpende bånd. Voldsmannen Kjetil Knutsen fikk også passet påskrevet, mens det ble krevd frihet for Nuno Santos etter det stygge overfallet tidligere på vinteren.

De lokale styresmaktene hadde ikke helt fått med seg at det var særs lite muligheter for hjemreise for de tilreisende etter kampslutt, og resultatet ble derfor et lite improteater fra politiets side. Bortesupporterne ble geleidet med blålyseskorte, kaos, pomp og prakt til utestedet «Dama di». Et kjennetegn med hippe utesteder i bygde-Norge er at de heter ting som blir en snuskete dad joke straks man tilsetter en preposisjon, og «Dama di» er sånn sett intet unntak. Kvelden på «Dama di» (hø hø...) ble fort en surrealistisk affære. Allerede før første øl var tappa ble det nemlig klart at utestedet hadde fått absolutt ingen beskjed om at de skulle være bortesupporternes dedikerte sted, så med halve lokale fylt opp med snørrhovne «Glimt i Steigen»- kloner var scenen satt for amper stemning. Eieren av stedet ble stadig mer bekymra for

skjenkebevilgninga og ville helst hive ut hele gjengen og låse døra. Men på utsida ville ikke politiet at noen skulle forlate stedet – her var det viktig å ha kontroll over de pøblene fra Oslo inni «Dama di» (hø hø...).

Den dårlige stemninga ble heldigvis roa etter hvert, og de som interesserer seg for sånt fant ut at man kunne diskutere pudderføret i området mens man var på dass. De lokale politiene begynte etter hvert å kjede seg såpass på utsida at de fleste dro av sted for å lete opp noen ungdommer med litt hasj i lomma som de heller kunne plage.

For de som måtte lure på det er det en dum ide å legge seg i en hotellseng med en øl når man har vært rundt om hele dagen. Dette oppdaga jeg da jeg våkna dagen derpå i en ølmarinert hotellseng.

Heldigvis kunne det meste reddes, og jeg kom meg ut fra hotellet uten varige skader. Etter å ha rusla litt rundt i et overraskende solrikt og halvlunka Bodø og tatt meg noen rolige øl, møtte jeg etter hvert

også deltaker nr. 1 fra dagen før. Stor stemning og gjensynsglede, og enda et par øl ble også konsumert mens vi forsøkte å rekapitulere hendelsene dagen før. Midt i dette skrøneriet ble vi til alt overmål også intervjuet av en lokal journalist som var ute for å intervju tilfeldige om det fine været

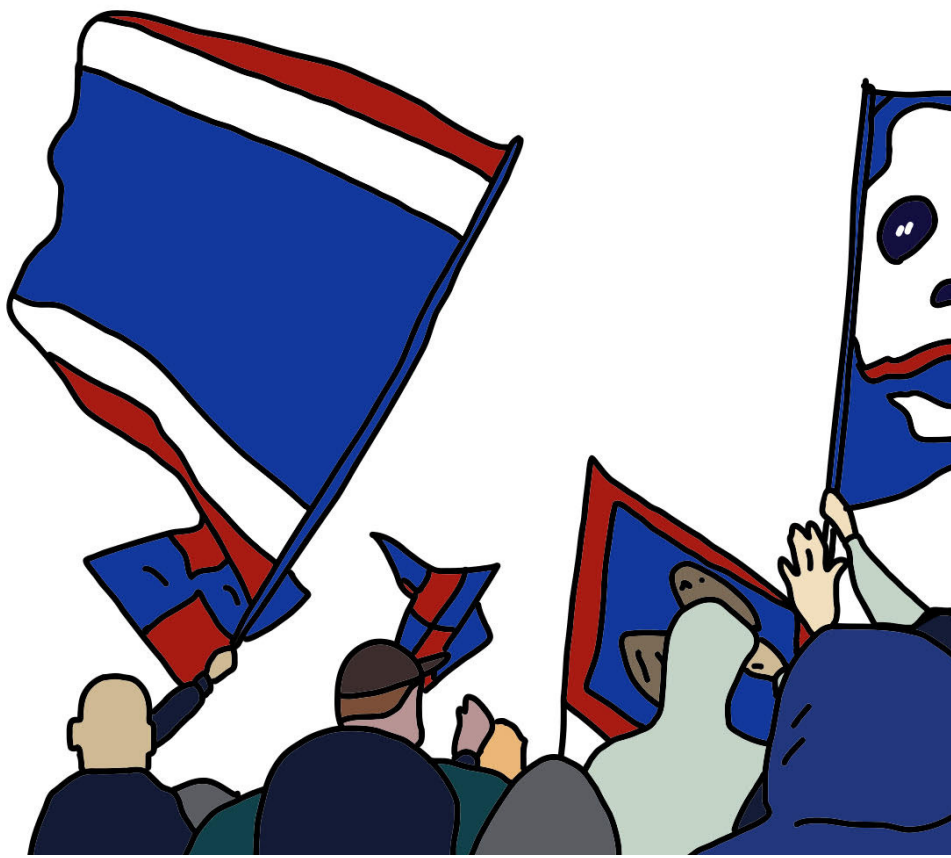
– slik lokalaviser gjerne gjør. Med relativt loddene hoder etter både kampdagen og dagen derpå ble hele intervjuet en salig røre om vær, fotball og pigtråd.

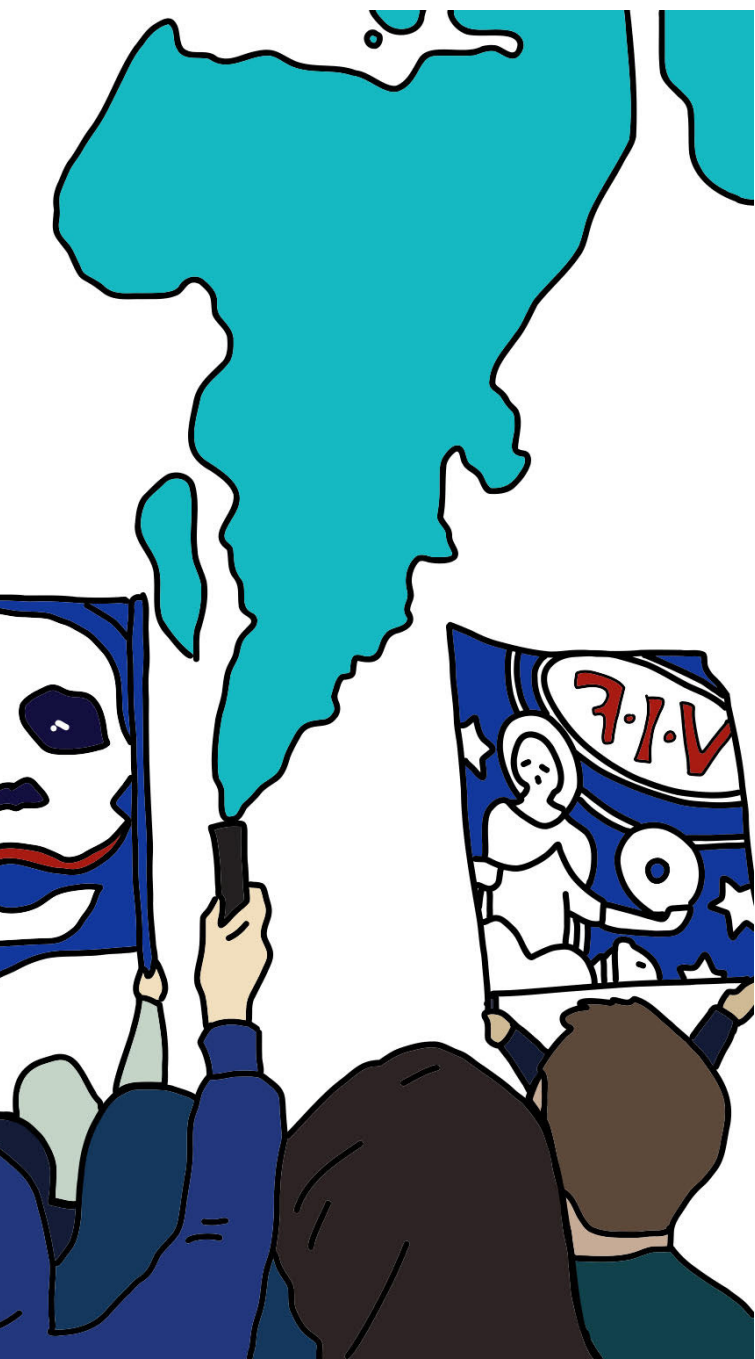
Og så gikk vi til flyplassen og reiste hjem til trygge Oslo.

@DrawingbyLindbjerg

STANG UT!!

PÅ OVERTID!

Alle til Valle!

Enga betyr mye for hele Oslo øst. Flere steder klarer du ikke gå ned en eneste gate på kampdag uten å se et Enga-flagg ute. Dette påvirker selvfølgelig alle oss som bor her, men inne på selve stadion ser det ut som at det kun påvirker menn.

Joda, det har alltid vært kvinner på kamp, og godt er det, men kvinneandelen har vært så liten at vi nesten har forsvunnet litt i mengden blant alle flotte menn. Derfor har vi kjent på at vi ønsker å ha med oss flere kvinner og ikke-binære personer på kamp. Det sa vi rett ut til dem før 4-0-seieren mot AaFK: kom og se kamp med oss! Og vi er fantastisk fornøyde med at så mange som 60 kvinner ville spise pølser og drikke øl med oss på Jordal, slenge seg inn i Vertshusbussen, komme seg gjennom portene på Intility og inn på Østblokka.

Flere kvinner og ikke-binære folk på kamp vil breie ut Vålerenga, og vise at dette virkelig er klubben for alle. Og vi tror også det kan ha en effekt til: de fleste oppfører seg fint på kamp, men det er også noe rusk vi håper å luke ut. Er vi flere som kan stå opp mot en delvis utdatert og sjävinistisk tribunekultur, er vi kanskje noen steg nærmere å utslette det som er igjen av sexismen, homofobi, rasisme og samehets i rekkene.

Om dette høres ut som noe for deg, meld deg gjerne inn i den nye facebookgruppa «Kvinner og ikke-binære for Enga!».

Vi ser fram til flere gode kampopplevelser. Sammen med folk av alle kjønn skal vi støtte lagene til Jonathan Tollås Nation og Stine Ballisager Pedersen helt inn!

Hilsen Solveig Skaugvoll Foss,
Agnes Nærland Viljugrein og
Tale Hammerø Ellingvåg

Kampen mot EPL

- av en engelskmann

In theory, VIF has everything it needs. A big potential fan base, a decent stadium, a proud history, a distinctive identity, genuine rivalries, exciting young and local players. So why do so many people get sucked in by football played a thousand miles away?

After trying to get my head around this for years, here's what I think. The biggest problem is scheduling. Sunday nights are a terrible time for live football. Travel options are limited and families are reluctant to attend.

Instead, little Johnny can watch Liverpool on a Sunday afternoon and be tucked up in bed nice and early.

Scheduling also impacts the relative lack of away fan culture. A thriving awayday culture in Norway will increase attendances across the board, and not just because of the extra travelling fans. After the Jerv party, I got chatting to an old woman who thanked us all for the «kjempegod stemning». She genuinely went home happy, even after a 5-2 defeat.

While 600 of us were having gøy i syden, 25,000 Man Utd «fans» were back in Oslo, paying 1200kr+ to watch a glorified training session. One week later, less than 8,000 gathered at Valle to watch an in-form VIF. What gives?

A stadium with two sets of supporters going at it is a more entertaining spectacle for all. That's one of the best things about attending a game in person in England. That feeling comes through on the TV, and it's a better «product» because of it.

Distances mean thousands of people travelling away in Norway is never going to happen, but playing games on a Saturday or Sunday afternoon could potentially double away attendances.

Finally, the Norwegian media. Someone knowing nothing about football would be forgiven for thinking Man Utd and Liverpool played in the Norwegian league. Sure, there's a bit of coverage immediately after a Norwegian game but it's usually the NTB wire story and even that soon disappears. Where's the transfer news, the interviews, the pre-match build-up? Without wider media coverage, casual fans are more likely to «forget» about the club ahead of the weekend.

I work as a writer so I know it's clicks that rule editorial decisions today. But Norwegian football is packed with stories. Tiny clubs like Jerv getting promoted, a national team player signing for VIF, how Glimt went from Norway's friendliest club to obnoxious arseholes in just three years, the list is endless.

Clicks rule, so we need to support the journalists who DO write about Norwegian football. If you want to read about English football, read it in the English media instead. That's the only way to send a message.

But who exactly are we trying to win over? The kind of people who think Man Utd play in Oslo because they respect their Scandinavian fan base and not because their accountants are eyeing Norwegians' disposable income are never going to be converted. They drank the Cool-Aid years ago. But the more casual football fans who are now being asked to pay almost 1,000 kroner a month to watch English football on TV? They know they're being ripped off. Norwegian football might not be world-class, but it is great value.

It's this group, many who already «follow» Vålerenga along with an English team, that will be equally hard to convert, because the competition isn't just with English football on TV, it's with everything else going on in Oslo. What we can offer is a great matchday experience: beers in Øst, Vålerenga kjerke, the occasional awayday, and the genuine relationship between the club and its fans. We all know football is best at the stadium. But it can be better. The fan zone is a great start. Personally I would love to see live music before the games to get people there earlier and in the mood.

he club is doing its bit. Mehran's efforts to improve the club's visibility are helping, but it's not enough.

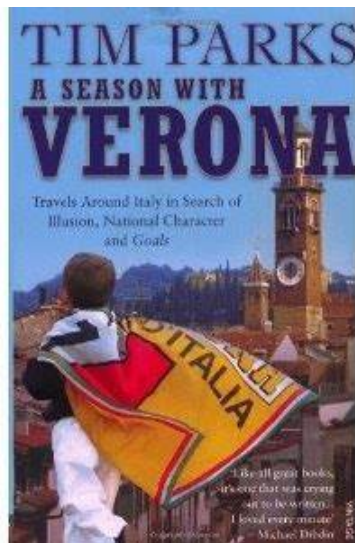
If NFF schedules games with fans in mind, we'll get bigger crowds and more excitement, then the media might start paying more attention. Then, Østblokka will be full while Norway's Man Utd fans are sat at home crying their eyes out.

Bibliotekbaren

Jeg har nok en gang lest meg opp på ultraslitteratur for å gi Stang Ut sine lesere boktips. Denne gangen starter vi med en riktig klassiker nemlig;

A season with Verona av Tim Parks

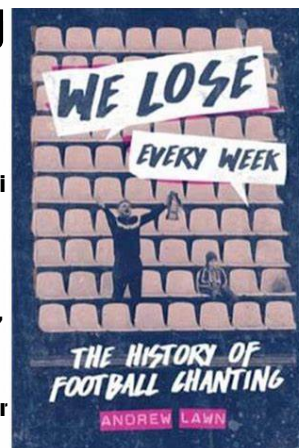
Tim Parks er en engelsk fyr, som bor i Verona med kone og barn. Han har en undervisningsjobb og er forfatter, men har det egentlig litt kjedelig. Det han synes er gøy er fotball. Låter kjent? Vel, en dag bestemmer han seg for å følge Hellas Verona på samtlige kamper gjennom en hel sesong. For å unnskyldte vanviddet hjemme, lanserer han det som et bokprosjekt. Og bok blir det! Som utlending i Italia, er det jo interessant at noen ser kulturen med andre øyne. Men det er krevende for ham å få innpass i miljøet, og ingen Ultras der vil ha med en skribent, eller gud forby, en journalist i bussen.

Så, for å finne ut hva som motiverer tilsynelatende fornuftige mennesker til bruke så store deler av livet sitt på å reise opp og ned landets motorveier i mer eller mindre shabby kjøretøyer, og mer eller mindre shabby selskap, går Tim all inn og blir en av dem. Og selvfølgelig skriver en bok om det etter hvert. Det blir en kamp for troverdighet, og for å komme helt inn i det innerste miljøet. Han får virkelig kjenne på det slitet det kan være å være bortesupporter, og samtidig kunne rettferdiggjøre hjemme hos kona at han egentlig bare vil dra på kamp så ofte han kan. Masse morsomme historier, gode analyser, samt interessante betraktninger rundt hvor stigmatiserte Ultras var i Italia, og med Verona sitt rasismeproblem på toppen blir det mye som er vrient å forholde seg til for gode Tim. resultatet har i hvert fall blitt en klassiker innen ultras-og fotball-litteraturen.

We lose every week – The history of football chanting

Andrew Lawn

Denne boka tar for seg, som tittelen sier, historien om tribunesanger. I all hovedsak er det fra England, men det er vel i og for seg også et greit sted å begynne, i og med at historien starter her. Det er en ganske akademisk bok som bruker litt tid på å komme i gang. De beste kapitlene kommer litt ut i boka, når vi kommer til framveksten av den moderne tribunekulturen, og 60-tallet hvor koblingene til framveksten av popkulturen i England går hånd i hånd med veksten av en ny tribunekultur. Beatles, Cilla Black, Dave Clark Five, Rod Steward osv har alle levert låter vi fremdeles synger melodiene til, men kanskje ikke tenker så mye over hvor kommer fra?

Det er også herlig å bli minnet om hvor morsomme en del engelske tribuner faktisk var. Den graden av selvironi, humor og timing gjorde at tribunenene i England utvikla en særegen kultur som er vanskelig å overføre til andre land som ikke har den samme omgangsformen utafor banen. Det å få andre til å le er en så høyt verdsatt sosial ferdighet at man kan tillate seg å si ganske drøye ting, bare det er morsomt. Sânt blir det fotballkultur av. Tittelen er tatt fra en sånn sang, som er veldig illustrerende, selvfølgelig. Når laget ditt ligger under for hundrede gang i en drittssesong, og motstanderne feirer, tar det jo greit glansen fra prestasjonen når et par tusen synger

**We lose every week- We lose very weeeek,
You're nothing special
We lose every week!**

Det er også kapitler om moderne ultras i Europa og deres tekstbannere, om rasisme, homofobi i fotballen, fanprotester, og kulturen i Søreuropa og Amerika også, så det finnes noe for alle tribunekulturerder her. Men mest av alt er det om den klassiske, morsomme Engelske tribunen, og det kan jo være gøy for mange å bli minnet om hva det faktisk var. Så kan man se hva som har forsvunnet nå man ser hva Premier League har utvikla seg til i dag. Men husk at det finnes masse bra og levende kultur på balløya fremdeles da! Du må kanskje bare lete litt andre steder enn tidligere.

Det tok litt tid å komme seg igjennom, men det var hovedsakelig fordi jeg ble sittende på spotify og Youtube og lete etter klipp og høre på musikk. Denne boka burde ha kommet med en egen spilleliste!

Ønskeliste 2023

En ny Enga-banger! 🎵

Ølservering på tribunen

Derbyseier!

Fanmasj også på

hjemmekamp!

Grafitti ! **Enga-øl** Podcast!

Trafoer malt i rødt og blått!

Veggmalerier!

Europacup! **Mehran i baris!**

Stinn brakke!

At noen stjæler Manchester

United-flagget fra

Scotsmanbygget på Karl

Johan

Sarpsborg borte

Selv om jeg reiser på så å si alt av Vålerengamatcher, borte som hjemme, så er det ikke alltid jeg gleder meg til kamp. Da jeg våkna denne morran merka jeg fort at dette var en av de dagene. Det har vært en tung jævla vår, og Vålerenga har klart å rote seg skikkelig ned i bunnstriden. Det er midt i fellesferien, Oslo bader i sol og gatene er fri for bønder, som alle har reist hjem på ferie. Aller helst skulle jeg tatt ferge ut på en av øyene, eller satt meg på en uteservering i Torggata og kost meg i sommersola. Sarpsborg borte lukter ikke akkurat 3 poeng, og fellesferie betyr dårlig oppmøte og daff stemning på tribuna... Så jævla feil kan man ta! Mer om det senere.

Jeg får i meg en kopp kaffe og rusler opp på Øst for felles Vålerengasamling. Allerede sitter det en gjeng i trappa før Øst og nyter noen halvlitere med medbrakt. På uteserveringa til Øst møter jeg flere kjentfolk. Vi setter oss i sola med Tour de France på storskjerm og Vålerengamusikk på anlegget. Øst har vartet opp med 1913-burger med fries pluss drikke for 200 spenn. Ultrassjappa rigges til, og Østblokka t-skjorter selges som varmt hvetebrød. Skaff deg én du og, forresten!

Fem halvlitere og en burger seinere kommer bussene. Nytt av dagen er at alle bussene reiser fra Øst. Bohembussen, Vertshusbussen, Ikarosbussen og nyvinningen Østblokkabussen setter i samla marsj fra stadion kl 16.

En drøy time seinere er vi framme i Sarpsborg. Vel inne på stadion ser jeg at mine spådommer om lite folk på bortetribuna er grundig feil. Feltet er mer enn halvfullt allerede før folka fra bussene har kommet seg inn. Når kampen blåses i gang ser bortefeltet så å si helt fullt ut, og shalala Vål'enga ljomer utover Sarpsborg Stadion. Hjemmefansen er tallmessig underlegne, og kanskje 150-200 stående/syngende. Selvfølgelig ikke være noen match for oss uansett, men i dag er vi virkelig påskrudd, og de cirka 500 blå-røde høres ut som det dobbelte!

nnledningen av førsteomgang virker relativ jevn, men etter 30 minutter blir det kaos på kanten: Layouni får ballen av Bjørdal, skjærer innover og tråkler seg forbi fire S08-spillere før han dunker ballen i kassa fra 17-18 meter! Fy faen så deilig! Layouni er virkelig i form og kunne satt ytterligere to kasser før pause, men lagene går til pause med 0-1.

I pausen gjaldt det å få i seg noe å drikke. Noen nøt medbrakt, mens andre fikk kjøpt seg noe i kiosken. For øvrig, shoutout til Sarp som vartet opp med gratis donuts og burgere til 45 kr. Ved innmarsj andre omgang hadde EngaTifo forberedt dagens budskapsbannere som lød: «Onanere på stadion? Vi skal runke hele veien hjem!». For de som ikke tar den referansen så ble en mann på hjemmetribuna taua i oppgjøret mellom SØ8 og Godset tidligere i sommer. Begrunnelse? Mannen onanerte på tribuna...

Andreomgang fortsatte i samme spor som i første, med et overtak for Vålerenga. Både Jatta, Osame og Thiago Holm hadde gode muligheter til å doble, men også unge Sjøeng i Vålerengaburet måtte ut i aksjon for å hindre mål imot. På tribuna var det fullstendig hjemmebane, og trolig så langt årsbeste stemningsmessig. Da dommern blåste av til 0-1 seier for Vålerenga kokte det fullstendig over med baris, hopping, flagging, omfavnelser, og klatring på gjerder, seter og hverandre. Sjøeng fikk overrakt en donut for rent bur, og spillere og fans feiret uhemmet. Det er så jævla deilig å snu dårlige perioder!

Etter en drøy time med kollektiv runking hele veien hjem bar det rett på fest på Bohemen, og for noen videre på Per På Hjørnet, og så nach til langt ut i morgentimene. Kampen som kjentes som et pliktløp ble plutselig en av årets vakreste dager. Moralen er derfor: dra alltid på kamp – du veit aldri når dårlige trender snus og øyeblikkets magi inntreffer.

/Sjanten

30/30-klubben

Som regel slumres alarmen av ren refleks, men ikke i dag. Nå er det rett opp av senga og rett i dusjen. Prøve å dytte i seg noen middagsrester fra i går for å så komme seg raskest mulig ut av døra. I dag er det ikke skole eller jobb. I dag er det bortetur.

30/30 og årets sesong

Under covid bestemte jeg meg for at jeg ved neste mulige anledning skulle gå all in for å klare 30/30. Med andre ord å være til stede på alle Vålerenga sine kamper gjennom en hel sesong. Hvorfor? Godt spørsmål! Først og fremst er Enga kamper det kuleste jeg vet om. Oppladning med gutta før hjemmekamper og å reise på borteturer er det morsomste man kan gjøre med klærne på. Det å kunne kalle seg et medlem av den kjente «30/30 klubben» er også et pluss. Når jeg har mulighet til å klare alle matchene ser jeg ingen grunn til å la være. Utfra det jeg vet er vi tre som går for 30/30 i år. Vi var egentlig fire (FRI GUTTA.) Sesongen startet enkelt med å få en lørdagskamp på en langtur. Det settes pris på. Når en bortetur til Nord-Norge plutselig blir flyttet til en vanlig torsdag kan ting bli vanskeligere.

Den verste som finnes i verden er følelsen av FOMO når du ser andre er på vei til en tur du ikke kan dra på. Den følelsen skal jeg heldigvis få slippe i år. Etter kun en halvspilt sesong har jeg opplevd mye jeg aldri ville vært foruten.

Bortekampen mot Bodø står som et høydepunkt så lang denne sesongen. Tidlig på Gardemoen for å fly, mens jeg gleder meg til å jasse på puben med gutta. Man merker fort at man ikke er veldig velkommen ved ankomst. De som jobber på puben er sure og vil arrestere deg på alt du gjør

. På et tidspunkt ber de oss faktisk om å bytte pub fordi de ikke liker at vi har med oss bagger med bannere og flagg. På vei til stadion får vi også en god dose pepperspray servert av den lokale snuten. Media pumper ut artikler om at vi oppfører oss som dyr. De lokale innbyggerne gjør alt de kan for å provosere. Man kjenner på den deilige følelsen å være hatet. Følelsen av å være VÅL'ENGA! Vi slipper inn fem mål og blir totalt rundspilt. Likevel sitter jeg igjen med gode minner fra frekke tekstbannere med klassisk Enga humor og en ekstrem feiring i baris på 5-1 reduseringen. Deilig!

Hvis jeg skal trekke frem noen andre høydepunkter så var Tromsø bortegøy. Noen uker før kamp legges følgende melding ut på VIF sine hjemmesider:

«Vålerengas bortekamp mot Tromsø skulle egentlig spilles på Alfheim 3. juli kl. 18.00, men fordi hjemmelaget skal legge nytt kunstgress må kampen flyttes. Nytt kamptidspunkt er torsdag 12. mai kl. 19.00.»

Jeg skal ha eksamen dagen etter som gjør at jeg må bli igjen en ekstra dag i Tromsø. Det passer ikke superbra. Enga Tifo legger til rette for en spontan mosaikk tifo for å poengtere hvor idiotisk kampflyttingen var. Klasse!

16. Mai med et fullstappet Østblokka og en fantastisk tifo må også nevnes. Hjemmekampen mot RBK hvor vi viser hvor bra vi er i motgang står også høyt. For å ikke snakke om tifoen. Wow! Jerv borte må selvfølgelig også nevnes. Jeg tror aldri jeg har hatt det så morsomt på en fotballkamp før. Syden var fett!

Bortekamper

Det er noe eget med bortekamper. Vennskapet og samholdet. Lunka øl og dårlige kortspill. Busskulturen er enorm. Å få kjøre Norge rundt å se den vakre naturen vi har til lands kombinert med alt annet faenskap som hører med er nydelig. Rett på pub og pynte bygda med stickers.

Apropos stickers. Jeg vil påstå at jeg har Norges største samling av fotballrelaterte klistremerker. VIF i Norge, og alt annet rundt i verden. Gjerne Vest-Europa, og spesielt Tyskland. Jeg slenger ved noen bilder (snikskryt) fra samlinga.

Groundhopping / banehopping / studietur

Det er ikke bare i Norge jeg reiser rundt for å se kamper. Groundhopping, banehopping eller studietur som jeg liker å kalle deg er hobby jeg har blitt glad i. Jeg reiser gjerne hvor som helst for å lære. Men ikke til England. Fuck å være anglofil.

Jeg har fått sett litt av hvert. Mye bra og mye dårlig. På interrail i 2019 klarte jeg å få lurt meg til litt snadder rundt i Europa. Noen av de kuleste kampene jeg har fått sett må være Rapid Wien og Eintracht Frankfurt på hver sine hjemmebaner. Veldig mainstream, jeg vet. Men fyfaen for et lydnivå! Det å kunne sitte og glane på et supporterfelt og reflektere over hvor godt organisert det er rundt i Europa er kult. Å gruble over hvordan andre ruller sammen bannere etter kamp, hvordan man beveger aktivt på to-stang under kamp og hvor planlagt pyroshowne er fra punkt og prikke er kanskje veldig nerdete. Men jeg blir motivert, og jeg elsker det!

Å kombinere studietur i det store utland samtidig som man skal se alt av VIF hjemme krever mye vilje og planlegging. I år har jeg dessverre ikke fått kommet meg så mye lenger enn over grensa til søta bror. Sverige - Norge på Friends og IFK Göteborg - Hammarby på Gamla Ullevi er det eneste jeg kan skryte på meg så langt denne sesongen.

Til slutt vil jeg få skryte litt av alle oss som har reist land og strand rundt med Enga i år. Kult å se hvor mange vi klarer å stille på diverse steder. Busskulturen er på vei opp, og det må vi bygge videre på. For å ikke snakke om stickerkulturer i Enga. Den har skutt i været, noe jeg setter stor pris på. Det virker ikke som alle jeg deler min lokale t-bane stasjon med er like happy, men det driter jeg i. Kan ke stoppe oss, vi er Vålenga supporters!

Kom igjen Engal

«MICMIC»

Ekte supportere boikotter sluttspillet

"Uavhengig av hvilket lag som vinner grunnspillet i Toppserien i år er det dette laget vi anerkjenner som den ekte vinneren av Toppserien 2022." skreiv Klanen, Bataljonen, Kanarifansen, Stabæk Support og Kjernen (hvor var Lyn?) 9. august. Fra september er alt utenom cupen treningskamper. Serien er å møtes borte og hjemme, så kåres en vinner og noen rykker ned. Enkelt og fundamentalt. Har du ikke lest begrunnelsen, finn den på klanen.no.

Boikotten havna på forsida til flere av landets nettaviser. Vår egen klubb tenkte at guilt shaming av de få av oss som går på kamp var riktig strategi for å overbevise oss om å møte opp i sluttspillet. Vi kunne lese at vi svikter og snur ryggen til egne spillere. Vi fikk høre at en boikott er en alt for dyr aksjon, for den kan koste Vålerenga CL-kvaliken.

Flere av oss har gitt beskjed direkte til ansatte i klubben om at vi ikke skal gå på kamper i sluttspillet. Det har aldri vært hemmelig. Allikevel går Vålerenga ut med overraskelse, sjokk og skuffelse. Muntlig beskjed ansikt til ansikt er visst ikke nok, beskjeder skal gå tjenestevei. Som om vi supportere har plikt til å informere om at vi holder oss hjemme fra kamp.

Dette er ikke å vende ryggen til egne spillere. Dette er å bruke makta vi har for å si i fra at vi ikke godtar en ødeleggelse av fotballen vår. Forbundet mener toppserien er et produkt og at vi er betalende kunder. Med et sånt syn gir det overhodet ingen mening å fortsette å gå på kamp i sluttspillet, eller kjøpe produktet, som det kanskje heter der borte

. Vi skal ikke bidra til at publikumstallene er positive etter grunnspillet. For helt ærlig, vi veit alle at godt oppmøte vil brukes som argument for videreføring av sluttspillet. Ødelegger forbundet fotballen vår får det reaksjoner. Boikott er eneste riktig reaksjon.

Vålerenga Damer vil, selvfølgelig, ha flere aktive, syngende supportere på kamp. Hovedsaklig for at primærmålgruppa skal synes det er gøy å gå på kamp... Jeg ønsker også flere aktive supportere, men Vålerenga må forstå at med oss kommer kulturen og engasjementet vårt. Kjære Jens August. Vi er hele pakka. Vi går på kamp når vi vil. Vi er uavhengig og vi går ikke på kompromiss med egne standpunkter for å samkjøre noe budskap med klubben i media. Møter klubben vår oss med motstand og hersketeknikker i statskanal og sosiale medier dukker ikke flere av oss opp på kamp. Jeg tror snarere tvert imot.

Vil du ha en gjeng som holder seg til å klappe, synge og vaie med flagg i 90 minutter får du leie et kor.

- Line

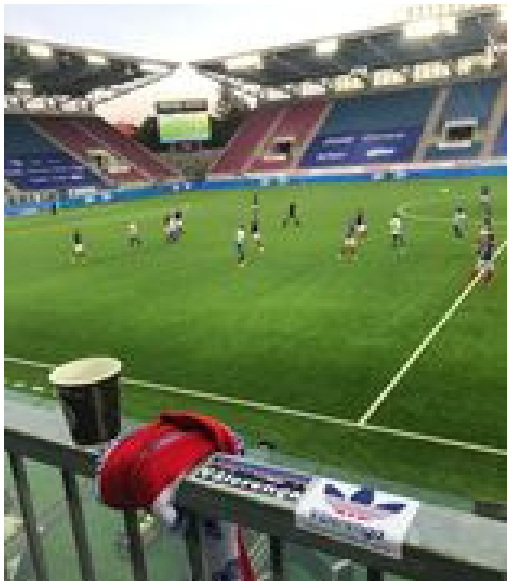
Det går for bra!

Av: Tom T. Ribuné

Overfylte tribuner, endeløse køer for ei lunken pølse og daff cola, fremtidstro og tindrende barneøyne. Er det slik vi skal ha det på Valle? Etter at Fagermo og/eller Jansson og/eller sugardaddy fikk orden på spillerne en gang i sommer så Vålerenga spilt mange kamper uten tap. Alt for mange kamper. Resultatet er at folk kommer på kamper, med sprudlende optimisme. Nå er det nok! Gi oss tilbake ræva fotball, meningsløse tap og hederen ved å være de hjelpeløses hjelper.

I våres var vi rett nok behagelig dårlig, og misnøyen og klaginga holdt godt gammelt nivå.

Trener var muggen som en overmoden sitron og en partysvenske måtte kjøre floskelmaskina på høyt trykk for å trå vannet. Tribunene ble gradvis tommere og tommere, det var mulig få både kaffe og pølse med grei temperatur. Det var også en god og anstendig avstand til fremmede menn på tribunen, så man trygt kunne bivåne misæren på banen uten tafsing og fare for smitte.

Vålerenga fotball er ikke skapt for å være et godt lag. Vi skal være klink sju på tabellen, det er vår plass. Det skal ikke hales seiere i land med innsats og tæl i sluttminutta, det skal tapes poeng mot lag man ikke klarer å uttale navnet på, fra steder man ikke viste fantes. Motstandernes mål skal bli skåra på overtid, av en gammel Vålerenga-kjenning som ikke fikk tillit for flere tiår siden, men som nå endelig skal vise seg frem en siste gang før vi kjøper han tilbake.

SÅ SKJEDDE DET NOE!!

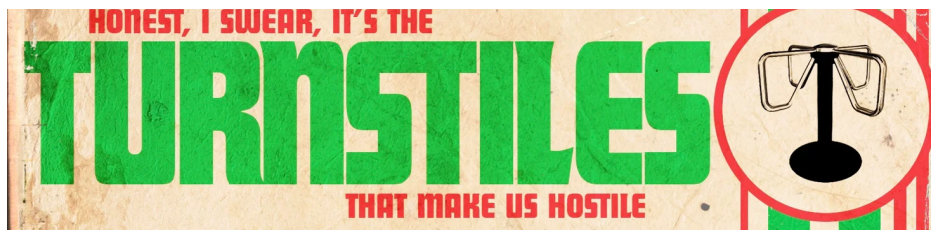
Når du kom for en
lunken wiener og litt
alenetid..

..Og blir møtt av
det her ??

Sugardaddy Trøim gikk inn i garderoben og gjorde noe, uvisst om han tømte pungen eller vifta med kjeppen. Spillerne fikk plutselig glød og tenning, og resten er, som de sier, historie. Vi har gått av banen ubeseira i mange kamper, og folk gleder seg faktisk til å gå på Vålerengakamp. Og for hver kamp uten tap, elendighet og dommedag så kommer det flere og flere inn portene. Folk som trenger seg på, står i veien, gnukker seg langt innenfor alle grenser og intimsone, kjøper opp de lunkne pølsene så bare kalde er igjen, drikker opp kaffen og generelt er til irritasjon.

Vålerenga gjør det rett og slett for bra om dagen, og skremmer bort kjerne publikummet sitt, oss som vil ha litt alenetid og kjenne på den vonde følelsen av nederlag. Klubben, som liksom skal være for alle, er i ferd med å feile i å opprettholde det gode tilbudet de har gitt oss grinebitere, slik de har gitt oss i mange år. Heldigvis bruker spillerne alltid å få angst og gå inn i solide tapsrekker når alt for mange kommer på tribunen, så høsten blir vond og ensom. Takk og lov!

Noen ganger dukker det opp nye fotballmagasiner eller fanziner som treffer skikkelig. The Turnstiles er et sånt blad. Det handler om England, og da det England som mange av oss vokste opp med å se opp til, og det som fremdeles finnes når man bare dukker litt nedover i divisjonene og ut av Sky Sport og Premier League. Bladet ser knallbra ut, og har så langt kommet med to utgaver. Jeg tok en prat med grunnlegger, redatør og ellers alt mulig-mann Chris O'keefe fra Blackburn.

Stang Ut: I første utgave sier du noe om hvem du er og hva fanzina handler om. Kan du gi en kort presentasjon for de som ikke har lest det enda?

Hei, jeg er Chris, redaktør og alt mulig -mann i Turnstiles.

Magasinet er et ekte «labour of love» prosjekt ut fra kjærlighet til en kultur, og fokuserer på forskjellige aspekter ved fotballen. Historier om veldedighetsarbeid, om den gangen laget ditt vant cupen, kommentarer eller historier fra fans som forteller om hvordan det er å følge sin klubb. Ingen ting er utafør, og som redaktør vil jeg alltid ha folk til å skrive om ting de selv ønsker, heller enn å be om sak om et spsielt tema. Utgave 1 var en Lancashire Spesial

. Hovedsakelig fordi det er det jeg kjenner best, men også fordi jeg synes de mindre Lancashire-klubbene blir oversett og de store naboene våre i Manchester og Liverpool får all oppmerksomheten.

Nr to hadde ikke noe spesielt tema, men var en bred samling av artikler som bare hadde det til felles at de handla om fotball

-Stang ut: Hva fikk deg til å ville starte opp et nytt fotballblad på papir i 2021?

Ideen om å starte et fotballblad har vært med meg lenge. Jeg har alltid likt å lese blader, fanziner, og kampprogrammer så lenge jeg kan huske. Sm barnleste jeg alltid «Shoot» og «Match magazine» og kjøpe alle kampprogrammene til mitt elskede Blackburn Rovers. Når den andre lockdownbølgen ble innført i England, tenkte jeg at jeg trenger noe å bruke tida mi på, noe å fokusere på som ikke var jobb eller familieforpliktelser. Så det var en fin anledning til å realisere drømmen om å lage et fotballblad.

Jeg hadde ingen anelse om hvor jeg skulle starte, eller om noen overhode ville være interesserte. Etter litt research og og noen gode råd fra andre som hadde gjort dette før, og så bare kasta jeg med ut i det. Jeg synes det er fantastisk å se tilbake å vite at jeg startet med 0 følgere på Twitter og fulgte 0 folk selv. På noen få uker hadde jeg fått nye venner, og økende interesse for bladet. Derfra til hva Turstiles har blitt i dag en ganske overveldende.

-Tittelen du har valgt er tatt fra en gammel Morrissey-sang. Layout og designen er i forseggjort retrostil. Nr to er dedikert til gode historier fra gamledager. Handler det bare om nostalgi?

Tittelen er noen jeg har hatt lyst til å bruke lenge, siden jeg er stor fan av Morrissey og gjerne ville gi et lite nikkk i retning av den store artisten.

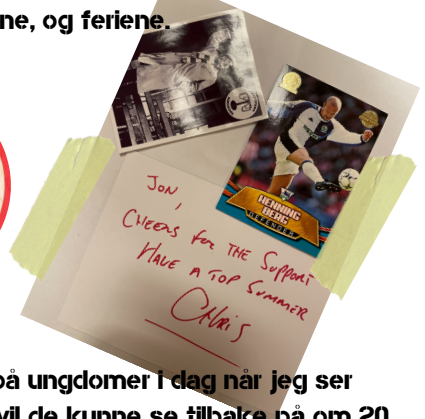
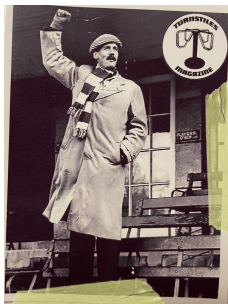
Det fantes faktisk en annen fotballkonto på sosiale medier som het "Turnstile Football" og de var ganske mugne når jeg tok det navnet, selv om jeg kontaktet dem og var så høflig jeg bare kunne. Men jeg red av stormen, og i dag er det ikke noe problem lenger. Jeg prøver ikke å lage et nostalgisk blad. Jeg liker en hvilken som helst fotballhistorie som er spennende, informativ eller på en annen måte interessant. Layouten er interessant. Bortsett fra forsiden som jeg har fått hjelp til av en fantastisk designer jeg kjenner, er alt annet inne i bladet designet av meg selv, en komplett novise i faget! Jeg må innrømme at jeg for det meste har brukt gamle programmer og fotballblader som inspirasjon. For å sitere Oscar Wilde: «Talent låner, Genier stjeler!»

-Vi ser klesmerker som feirer 90-tallsstilen, slagord som «Mot den moderne fotballen» og stickers særlig i England, med varianter av 90-talls albumcovere med Stone Roses, Happy Mondays, Saint Etienne og Oasis. Er det en bølge av nostalgi for «Sånn det var når vi var unge» blant 40-50-åringer i UK for tida?

Nostalgi er noe som går hjem i alle aldersgrupper, tror jeg. Nostalgi kommer vanlig vis fra at noe har vært bra, vanlig vis fordi du har vært ung, fri og full av liv på det tidspunktet i livet. 70-åringer vil fortelle deg om hvor fantastisk ting var på 50 og 60-tallet, men antakelig er det fordi de var unge da, og ikke fordi det var en så unik tid å leve i.

Men jeg ser poenget ditt om at når 40-50 åringer nå ser tilbake på 90-tallet som en tid hvor ting nådde et høydepunkt. Alt var bedre da når man ser tilbake på sine formative å, det som former deg som menneske. Om det er musikk, konserter, klær, bortekampene, og feriene.

Når det er sagt, så synes jeg virkelig synd på ungdomer i dag når jeg ser hva de har. Hvilke popkulturelle referanser vil de kunne se tilbake på om 20 år? For meg oppleves alt fra musikken til sosiale medier som sjelløst og kjedelig. Hvor er nåtidas Noel og Liam Gallagher? Finnes det en Irvine Welsh eller Tarantino for 2020-tallet?

Og alt dette har selvfølgelig smitta over på fotballen, og det er egentlig bare veldig trist.

Folk ser tilbake på spillere som Vinnie Jones og Billy Bremner og ser videoer av dem som nesten knekker beina på motspillerne, og som berømmer hvor fantastisk alt var. Samtidig blir de helt forferdet når det dukker opp en fyr som Joey Barton som har litt av den samme stilen i seg.

Jeg husker jo at jeg så spillere som Roy Keane og Patric Vieira som virkelig hatet hverandre, og gikk til full krig utpå der. Nå skal alle holde hender og le sammen.

-Selve Fanzineformatet er jo et gammeldags, eller nostalgisk medium. Hvordan er situasjonen for fanziner hos dere der borte for tiden?

Forholdene for trykte fotballblader er kanskje på sitt aller beste nå! Spesielt for små og uavhengige utgivelser som Turnstiles.

Nylig har en god del starta opp, antakelig med samme grunner som meg selv. Og det er fantastisk å ha så mange, all helt forskjellige i vnkling og utseende. Blader som Diego, Our Football League og Trasferta, bare for å nevne noen.

Jeg elsker måten vi hjelper hverandre fram på og alle retweeter og deler hverandres innhold på sosiale medier. For å feilsitere den herlige Ron Mael fra The Sparks: «This town is big enough for all of us»

Noen av de større og etablerte magasinene med store opplagstall og masse penger i banken, gir ikke noe drahjelp. Det er jo veldig trist, særlig fordi mange av de som nå gir ut egne ting har kjøpt og lest deres ting opp gjennom åra, men det får vi bare ignorere.

- Du lager individuelle pakker, håndskrevne kort og spesialstickers til hver bestilling, noe jeg synes er fantastisk. Hvorfor gjør du deg så mye bryderi når du bare kunne sendt folk et blad i posten?

Kortene og stickers er noe jeg personlig ville likt å få

hvis jeg skulle bruke mine surt opptjente penger, så bare derfor tror jeg at andre vil sette pris på det samme.

De fleste havner nok i søplebøtta, men bare å vite at det kanskje finnes en person der ute som elsker sin sticke rav en toppløs Graham Souness, gjør meg lykkelig. (Denne intervjueren er definitivt en av dem!)

- Mange av oss husker Blackburn fra deres storhetstid midt på 90-tallet, når dere vant serien med vår egen Henning Berg i midtforsvaret. Hvordan er det å være Rovers fan i dag?

Å være Blackburn Rovers fan i min alder (32) er fryktelig tungt for tiden.

Hovedsakelig fordi jeg vokste opp med at vi var en stor og suksessful klubb, som overpresterte mang eår på rad på 90- og 00-tallet. Antakelig hadde vi fans det alt for godt for vårt eget beste. Å ha spillere som Alan Shearer, Yugay, Roque Santa Cruz, benny McCarthy, Damien Duff og Brad Friedel i den blå og hvite drakta, det var uvirkelig. Vi vant Premier League, cupen og spilte i Europa år etter år. På trenerbenken hadde vi folk som Kenny Dalglish, Souness og Hughes..

Nå har vi ikke engang råd til å feie utafor stadion, og halve tribunen er stengt siden det ikke kommer nok folk. Det er vanskelig å forstå. Den eldre garden med fans, de kan sikkert huske sånne tilstander fra 70 og 80-tallet, men for min generasjon er dette veldig rart å oppleve.

-Når kan vi vente oss den tredje utgaven, og har du et tema for den også?

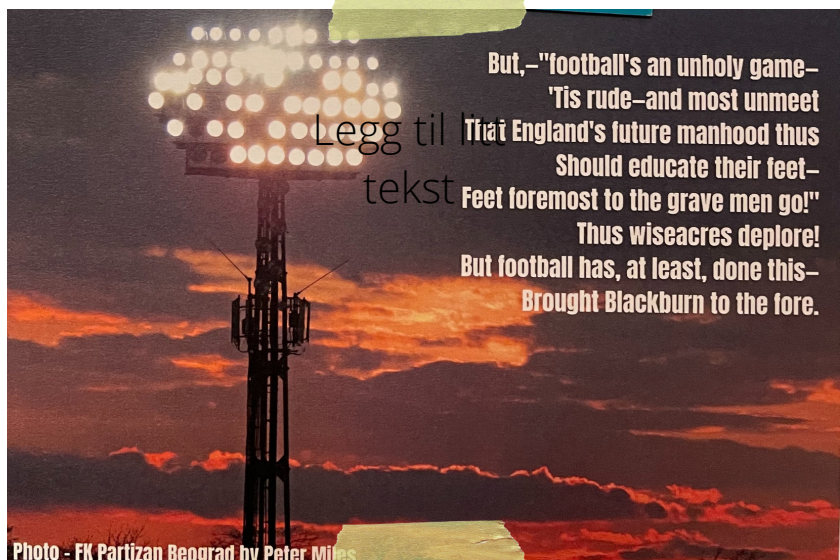
Nr 3 er allerede planlagt. Flere artikler er levert in og noen holder på å skrives. Hver utgave tar litt tid å få i stand for som jeg sa, dette er et enmannsband, og jeg gjør alt arbeidet på en iPad, så det har sine begrensninger. Jeg måtte også ta en pause fra skriving og redigering mens det var EM, så jeg kunne nyte mesterskapet uten å bekymre meg for å levere innhold med høy nok standard. Jeg bekymrer meg konstant for det. Er bladet bra nok? Får folk valuta for penga sine? Jeg sikter på en ny utgave i November.

Det vil ha et Yorkshire Special-tema. Som nr 1 Lancashire Special, vil det bli plass til saker om andre ting også, men hovedfokus blir på «The White Rose County» Forsiden er ferdig designet og jeg kan ikke vente til jeg får vist den fram til alle dere.

Takk for at jeg fikk lov til å presentere Turnstiles Magazine!

All the best,

-Chris

Vi takker Chris for praten og engasjementet. Siden intervjuet ble gjort har det kommet to nye nr. Jeg lover å ta inn noen ekstra eksemplarer av framtidige utgaver til interesserte her til lands, og selger sporadisk på kampdager på Intility sammen med andre fanziner jeg finner interessante nok til å legge ut for.

Jon

Baksia!

Flender på tribunen, sammen mot hatkriminalitet